

*Venujem svojmu manželovi Miroslavovi, ktorý
stál pri zrode tejto knihy.*

Venujem Dáši – tak, ako som ti to slúbila, drahá.

Mirka Manáková

**araba
nemiluj**

MARENČIN PT

© Mirka Manáková, 2016, 2018
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2016, 2018
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media
Design © Marta Blehová
688. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-569-0185-4 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0186-1 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0187-8 (ePub)

Nina meravo civie do stropu. Leží na zemi pod tenkou prikrývkou a do očí sa jej tlačia slzy. Kam sa to len dostala? Ako mohla klesnúť tak hlboko? Len matne si spomína na dnešnú noc, keď znova musela vyhovieť Karolovým zvráteným chútkam. Nadvihne prikrývku a zistí, že je takmer úplne nahá, ak neráta ružové čipkované nohavičky. Prečo tu spala a odkedy tu už je? Mozog jej zlyháva pri každom pokuse rozpamätať sa na niečo. Karol jej dal nejaký prášok do vína a ona to musela vypiť. To je to posledné, na čo si spomína. V hlave jej treští a vybavujú sa len útržky, ktoré napokon radšej ani nechce vedieť. S odporom pozrie na Karola. Leží otočený chrbtom k nej a odfukuje. Holá lebka sa mu leskne a páchne z neho alkohol. Je zhnusená už len pri pohľade na neho. Postaví sa, rýchlo prejde do kúpeľne a celý obsah žalúdka vyvráti do záchodovej misy. Príšerne ju bolí hlava, no je to nič v porovnaní s tým, aká zranená je jej duša. Zahľadí sa na seba do zrkadla a premýšľa, kam sa pomínul jej starý život. Sladký, bezstarostný život. Dala by čokoľvek za to, aby ho mohla žiť znova. Je tu len týždeň, ale už teraz nevládze. Cíti sa špinavá a bezmocná. V kútikoch očí ma pozasychané slzy a cez ne jej tečú ďalšie. Už sa ani nenamáha utierať ich. Sleduje ich pohyb na svojich lícach, ako pomaly stekajú a splývajú jedna do druhej a vytvárajú čierny potôčik. Vo svojich modrých očiach vidí beznádej. Zúfalstvo. Bolesť. Umyje si tvár, osprchuje sa a zavinie do hebkého županu, ktorý nájde visieť vedľa uterákov. Vyjde z kúpeľne a vráti sa do obývačky. Karol stále spí rozvalený na

zemi a okolo neho sa povalujú prázdne fľaše od alkoholu. Až teraz si uvedomí, že Laura tu nie je, a pohľadom ju hľadá. V stave, v akom bola, mohla zaspať kdekoľvek. Znepokojene sa rozhliada a napokon vybehne po schodoch do Laurinej spálne. Iba čo vstúpi, hneď si všimne odchýlené balkónové dvere. Sestra fajčí na balkóne a otupene zíza do prázdna. Nad čím asi tak môže premýšľať?

„Dobré ráno,“ pozdraví ju. Laura poslednýkrát lačne potiahne z cigarety, zahasí ju a otočí sa k nej.

„Ahoj.“

Prehrabne si svoje tmavé vlnité vlasy a zaklipká dlhými mihalnicami. Sú síce sestry, ale úplne rozdielne. Laura sa veľmi podobá na otca, vysokého a tmavovlasého muža s ostrými črtami tváre, zatiaľ čo Nina je útla blondínka podobná svojej mame. Aj keď o svojich rodičov prišli už ako deti, ich fotografie si dodnes zachovali. Laura sa zamračí. Pohľad na Ninu ju vôbec neteší, pretože jej tvár je strhaná a bledá, ba v očiach má aj slzy.

„Ako si sa vyspala?“

Nervózne si zapáli ďalšiu cigaretu. S tou malou bude mať čo robiť, kým ju privedie k rozumu. Zrejme musí byť na ňu tvrdšia a vysvetliť jej, že neustálym fňukaním ju už unavuje.

„Nič moc,“ odvetí Nina plačlivo. Laura ju chytí za bradu a prinúti ju pozrieť sa na ňu.

„Už zasa reveš?“ prevráti oči a s povzdychom klesne do prúteného kresla.

„Máš iba osemnásť, ja dvadsaťdva. Som staršia a skúsenejšia, mala by si počúvať moje rady,“ dohovára jej.

Vonku je príjemne teplo a toto je jediné miesto, kde môžu tráviť svoj voľný čas bez Karola. Ak idú do mesta, vždy ich spreádzajú aj Karolove gorily. Samy sa môžu pohybovať len v dome

a na balkóne, niekedy aj v záhrade, ale len pod dozorom. Karol si ich stráži, pretože sú jeho majetkom a o ten on nemieni prísť. Laura zažmurká cez slnko a ukáže Nine kreslo, do ktorého si má sadnúť. Tá sestru poslúchne a spustí sa vedľa nej, obracajúc tvár k slnku. Privrie oči. Chvilku pokoja si vychutnáva a praje si, aby tento moment nikdy neskončil.

Opakom ruky si utrie slzy a potiahne nosom. Vyzerá ako malé dievčatko, ktorému sa stratila mama, na rozdiel od Laury, ktorá pôsobí svetáckym, sebavedomým dojmom. Nina jej nerozumie. Ako môže byť taká pokojná a bez nejakej hanby predávať svoje telo a tváriť sa pritom, akoby sa nič nestalo? Laura jej vždy tvrdí, že o nič nejde, len si proste užije a bude po všetkom. A ešte k tomu dostane aj prachy, o akých sa jej ani nesnívalo. No nie je to tak, ako tvrdí. Nina to vníma inak. Je to pre ňu ponížujúce a stresujúce, cíti sa pri tom ako handrová bábka bez duše. No Laura to nechápe. Myslí si, že drogy jej pomôžu, no len čo pominie ich účinok, iba trpí. V živote jej nebolo príšernejšie. Uľaví svojej duši aspoň tým, že sa vyplače.

„Prosím ťa, prestaň už toľko fňukať!“ zahriakne ju znova Laura.

„Čo to nechápeš, ja to tu už dlhšie nevydržím, musím odtiaľto vypadnúť!“ narieka Nina. Sestra do nej zabodne oči a varovne nadvihne prst.

„Čuš! Vieš, koľko prachov som za teba dostala?! Musíš vydržať, nebuď ako malá, veď o nič nejde, časom si zvykneš a bude všetko dobré.“

Nina iba pokrúti hlavou. „Pozri sa na seba, si ako troska.“

„Čože?!“

„Videla si sa v zrkadle? Môžeš byť nalíčená, mať pekné šaty, hromadu mužov okolo seba, ale si šťastná? Takto si si predsta-

vovala svoj život? Naozaj takto?“ neudrží v sebe príval emócií, aj keď veľmi dobre vie, že za tieto slová môže zle dopadnúť. Jej sestra je krutá a arogantná, schopná všetkého. Nine je to však úplne jedno. Laura ju zmanipulovala a dostala do tohto domu pod zámienkou, že bude pracovať ako chýžná. Oklamala ju. Vlastná sestra. Hneď, keď prišla, dostala pár faciek od Karola a ten slizký had ju donútil robiť veci, ktoré nechcela. Laura sa pritom na nich pozerala a vôbec ju netrápilo, že plače a kričí.

„Čo si to dovoľuješ, ako sa to so mnou rozprávaš? Jasné, že som šťastná, veď čo mi už len môže chýbať? Karol mi dáva dosť prachov na to, aby som bola spokojná!“

„Zasa tie peniaze. Vždy ti záležalo iba na peniazoch. A ja za tvoju nenásytnosť musím platiť. Spamätaj sa, Laura, predala si vlastnú sestru!“

Laura sa zaškľabí. „No a čo! Tie prachy mi za to stoja.“

Pohodí hustou hrivou a zahasí v poradí už druhú cigaretu.

„Tak strašne má nenávidíš?“ spýta sa Nina trpkou. Vie, že peniaze boli pre Lauru vždy dôležité, ale nemohla tušiť, že kvôli nim zjde až tak ďaleko. Keby to len bola vedela, nikdy by jej nedôverovala a teraz by tu nemusela byť. V duši cíti hlboký smútok a premáha ju zúfalstvo. Ako ju má presvedčiť, že ona nie je stvorená pre tento život? Že práca pobežnice nie je pre ňu vôbec vhodná? Že to, čo urobila, je trestné, pretože je Karolovým komplicom a držia ju tu násilím. Tolkokrát sa jej snažila otvoriť oči, no akákoľvek snaha vyšla nazmar.

„To nie je nenávisť.“

„Chceš mi povedať, že ma máš rada? Vždy si myslela len na seba. Ty nevieš, čo je to láska...“

„Prestaň!“ Laura vyskočí z kresla, priblíži sa k nej a zúrivo na ňu gáni. Nina sa však nebojí. Po tom všetkom, čo za posledné

dni prežila, ju len tak niečo nepoloží. Zdá sa, že Lauru jej slová zasiahli, pretože stojí oproti nej a zvierajú päste. Vlnité vlasy sa skrúcajú okolo jej chudej tváre, ktorá je každým dňom bledšia. Daň za život, ktorý vedie, sa už začína na nej odzrkadľovať. Laura si uvedomuje, že sestra má pravdu. Skutočne netuší, čo je to láska, a zvlášť láska k mužom, lebo všetkých do jedného nenávidí. A Karol nie je výnimkou. So zaťatými zubami mu ponúka svoje telo a potom sa teší z prepychu, ktorý jej poskytuje. Mohla by žiť úplne inak, lenže problém je v tom, že ona nechce žiť inak. Pracovať niekde za pár drobných, na to ona nie je. Radšej strpí zopár mužských kreatúr, nechá ich, nech sa na nej vyburia, ale tá odmena jej za to stojí. Veď Karol sa o ňu stará dobre, dopraje jej blahobyt, aký nemá žiadne z dievčat v červenom dome. Červený dom je len kúsok odtiaľ a občas tam musí zájsť aj ona. No nie je to tak často a väčšinou si môže sama vybrať zákazníka. Nina sa zatiaľ červenému domu vyhla a je tu spolu s ňou, lebo Karol si ju potrebuje trochu vycvičiť. Laura sa však obáva, že s jej sestrou to bude mať veľmi ťažké.

„Skús ma pochopiť. Nemáme na výber – ani ty, ani ja. Keď ťa Karol prvýkrát uvidel, povedal mi, že ťa tu musí mať. Čo som mala robiť? Nejde len o to, že mi zaplatil. Ja som od začiatku vedela, že ty nie si na túto prácu vhodná, ale Karol by ma vyhodil na ulicu ako nejakého prašivého psa, ak by som mu nevyhovela.“

Tak predsa jej ide len o prachy a vôbec ju netrápi, čo chce ona. Nemá ju rada. Vlastná sestra. Nine sa chce opäť zvracať.

„Stále máš na výber,“ povie zdrvene.

„Tentoraz nie. Musíš tu ostať.“

„Ale prečo?“

„Nedávaj mi hlúpe otázky. Chceš, aby sme skončili na ulici

a pomreli od hladu? Môžeš byť rada, že nie si v červenom dome. Urobila som všetko preto, aby si tu ostala so mnou a nemusela spať s desiatkami mužov denne. My sme výnimočné, Nina. Žiadna iná v červenom dome sa nemá tak dobre ako my. Raz za čas sa ti pritrafí aj nejaký iný chlap ako Karol, ale to hravo zvládneš!“ presviedča ju a ona neverí vlastným ušiam. Nikdy si nezvykne, tým si je istá. Pripravili ju o všetko. O nevinnosť, sebaúctu.

„A čo tvoja sloboda?“

„Ako to myslíš?“ Laura nadvihne tmavé obočie, ktoré má neprirodzene nalíčené čiernou farbou.

„Nie sme tu slobodné. Nemôžeme ísť von, kedy sa nám zažiada. Karol je nám neustále v päťach,“ protestuje Nina a hľadá všetky možné výhovorky. Verí, že sestru presvedčí, ako veľmi sa mylí. No tá je príliš zatrpknutá, zvyknutá na tento život a peniaze, o ktoré nechce v žiadnom prípade prísť.

„Vždy lepšie, ako byť bez prachov na ulici.“

„Našli by sme si prácu, toto nie je jediný zdroj obživy,“ nevzdáva to. Laura sa len zasmieje a povrchno si ju premeriava.

„Sestrička, vždy si bola taká naivná. Myslíš si, že by som chcela pracovať za pár drobných? Tolko, koľko zarobíš tu, ti nikde inde nedajú.“

„Ale ja kašlem na prachy! Nechcem tu byť, nechápeš to? Nechcem!“ Vtom sa vo dverách zjaví Karol. Nina prehltnie. Pri pohľade do jeho nahnevaných očí zaspätkuje.

„Čo si to povedala?!“ zreve a zdrapne ju za vlasy. Nina, s búšiacim srdcom, na neho vyvaľuje oči. Už si nie je istá, že sa nebojí ničoho a nikoho. Zato, čo práve povedala, ju Karol zmláti ako žito. Ani sa nepohne, iba vystrašene žmurká cez slzy, zatiaľ čo ten netvor ju drží za vlasy a zlovestne na ňu hľadá.

„Pusti ju!“ vykrikuje zrazu Laura.

„Sklapni, suka!“ Karol na ňu zúrivo sykne a tá sa už na nič nezmôže. Má z neho strach rovnako ako Nina. Karolovi nesmie nikdy žiadna oponovať. Ak sa to stane, nemá problém dotýchnú dámu zmlátiť až do krvi. Laura o tom vie svoje. Odvtedy ho poslúcha na slovo a on si ju čičíka. Nie je hlúpa, nemôže brániť sestru a odvrávať mu. Aj keď Karol tvrdí, že ju miluje, jeho prejavy nijako s láskou nesúvisia, preto radšej splní každé jeho želanie. Takto si aspoň ušetrí modriny, ktorými disponuje mnoho dievčat v červenom dome. Na Ninu zrazu dopadne tvrdý úder. Od bolesti vykrikuje, padne k zemi a rozvzlyká sa. Laura nepovie na to ani slovo. Sedí v kresle, tlačí si kolená k brade, zatiaľ čo Nina sa chúli v kúte na opačnej strane balkóna a hlavu si zakrýva rukami.

„Tak ty tu nechceš byť?!“ zúri Karol. Tvár ma od zlosti červenú a v očiach nevyspytateľnú nenávisť. Nina sa trasie. Ani sa na neho nepozrie, nedokáže to. Možno ju Karol dokope, je na to pripravená. No on len stojí, hľadí na trasúce sa kľbko pod sebou a zviera päsť. Zdvihne pravú ruku, chce jej uštedriť ďalší úder, ale v poslednej chvíli sa zdrží. Potrebuje ju mať celú, krásnu a upravenú. Ak by jej veľmi zohavil tvár, bola by mu nanič.

„Už to nikdy viac nepovedz, rozumela si?! Patríš sem, zapamätaj si to!“

Znova ju schmatne za vlasy a zabodne do nej hrozivý pohľad. „Rozumela si?“ zopakuje otázku. Nina iba prikývne, pretože nie je schopná čokoľvek povedať. „Tvoja sestra má dnes šťastie, ale nabadúce môže skončiť horšie. Si tu nato, aby si jej dohovorila.“

„Jasné, Karol, všetko bude v poriadku, môžeš sa na mňa sto-percentne spoľahnúť,“ povie Laura a pomaly k nemu kráča,

no v očiach sa jej zračí istá dávka bojzlivosti. Nevie, čo môže od neho očakávať. No Karol sa iba usmeje a nenásytne ju pobozká.

„Tak sa mi to páči.“

Pritisne si ju k sebe a pevne jej dlaňami stlačí zadok. Laura mu opätuje bozky a silene sa na neho usmieva. No v skutočnosti mu túži vyškríabať oči, vyhodiť ho z balkóna a možno ho aj dobodať nožom. Myšlienkam na to, aké by to bolo, keby Karola zabila, sa nikdy nebráni.

„Nechcem tu počuť žiadne hádky, nech sa to viac nezopakuje.“

Karol sa otočí k Nine, ktorá len mlčky prikyvuje a naďalej čupí v rohu.

„Teraz sa postav a choď mi urobiť raňajky,“ zavelí a ona ihneď vstane. „Sprav mi omeletu,“ dodá, sadajúc si do kresla. Tlačí si Lauru do lona a tá sa bláznivo rehoce.

„Ah, ty môj nadržanec, už zase to chceš?“

Nina sa zháči pri pohľade na sestru, ktorá si bez hanby obkročmo sadá na Karola. Odvráti od nich zrak a s hrčou v hrdle odkráča do kuchyne.

* * *

Po raňajkách poumýva riady, pozametá dlážku a poroztvára okná. Spozna dverí zachytí tlmený smiech Laury a Karola. Znova sú na práškoch. Je rada, že si ju dnes Karol nevšíma. Užíva si s Laurou, zatiaľ čo ona má na starosti poupratovať celý dom. Robí to s veľkým potešením. Nedbá urobiť čokoľvek iné, len aby sa vyhla Karolovým zvráteným chúťkam. Otvorí vchodové dvere a na chvíľu si dopraje pohľad na peknú prírodu. Dom sa nachádza za mestom, na samote v lese, kde niet ani živej duše. Pár

metrov od nej stojí vysoký černochoch. Je to Karolova gorila. Nina pre tohto muža nemá iné pomenovanie, keďže ju neustále stráži a ona nemôže z domu vystrčiť bez dovolenia ani nos. Je tu každý deň a v noci sa strieda s druhou gorilou. Černochoch sa zaškerí, čím odhalí svoje biele zuby, a ukáže jej prstom, aby sa vrátila, odkiaľ vyšla. Povzdychne si. Veď sa len chcela nadýchať čerstvého vzduchu a už na ňu gáni. Sklamane vojde do domu, rozhodnutá pokračovať v upratovaní. Je to lepšie, než byť pod Karolovým ťažkým telom. Lepšie, než byť na drogách a znášať jeho odporne dotyky. Kuchyňa sa leskne, tak sa rozhodne, že poupratuje hosťovskú izbu. Všimne si, že dvere v nej sú pootvorené. S handrou v jednej ruke a s vedierkom vody v druhej vstúpi dnu. Vtom jej padne zrak na čosi strašné. Vedierko pustí na zem a voda z neho sa rozleje po dlážke. Stuhne. Naprázdno prehltnie a prižmúri oči, lebo si nie je istá, či to, čo vidí, je skutočnosť, alebo sa jej to iba sníva. Na zemi leží mladý muž. Nikdy predtým ho nevidela. Má gaštanové vlasy a bledú pokožku. Nina si nevšíma vodu, ktorá sa rozteká po dlážke a podíde k mužovi bližšie. Skloní sa k nemu a dotkne sa jeho zápästia.

„Božemôj,“ s hrôzou si uvedomí, že muž je mŕtvy. Má studenú pokožku, žiaden pulz a nejaví známky života. Od zdesenia si zakryje oči, lebo to, čo vidí, jej vyrazí dych. Muž má dopichané ruky a vedľa neho leží striekačka. Heroín. Zomrel na predávkovanie, dochádza jej. Ale ako sa sem tento muž dostal? Odkedy tu je? S panikou vybehne z izby a začne kričať: „Laura! Karol!“ Berie schody po dvoch, pričom znova začuje smiech tých dvoch bláznov. Vtrhne do sestrinej spálne. Laura sa rozvaľuje v posteli a neprestáva sa smiať. Karol stojí oproti nej, oblečený v silonkách a v ženskom ružovom korzete. Ústa má nalíčené sýtočerveným rúžom a na hlave sa mu hompála parochňa. V inej situácii by

to Nine prišlo smiešne, ale teraz jej do smiechu rozhodne nie je. Karolovi sa nepáči, že ich Nina ruší pri hrách.

„Ako si dovoľuješ vstúpiť bez zaklopania, ty hlupaňa?!“ osopí sa na ňu.

„Ja... ja nechápem, ako je to možné. Išla som upratovať hostovskú izbu a našla som tam mŕtveho muža,“ oznámi mu s budúciacim srdcom.

„Čože?!“ Karol privrie oči do úzkej štrbiny. S blond parochňou pôsobí menej hrozivo, no viac pomätene. Laura prudko vstane z postele a podíde k nim.

„Čo to táraš za nezmysly?“ neveriacky krúti hlavou a rozmýšľa, čo za hlúposti si zasa Nina vymýšľa.

„Do riti!“ Karol si strhne z hlavy parochňu. Tvári sa pritom, akoby prišiel na niečo šokujúce.

„Včera tu bol Viktor. Prišiel si po svoju dávku a zatvoril sa doľu v izbe. My sme sa bavili a ja som naňho úplne zabudol!“ vysype zo seba a rozuteká sa preč z izby. Nina netuší, kto je Viktor, vie len, že je mŕtvy. Prekvapene si vymení pohľad so sestrou a bez váhania sa za Karolom rozbehnú. Vtrhnú do izby, kde leží bezvládne telo, a zdesene pozorujú Karola, ako sa márne pokúša mŕtveho chlapca oživiť. Trasia ním, jačí, dľaňami si búši do čela. S hrôzou si uvedomuje, že chlapec zomrel kvôli nemu. Dal mu toho príliš veľa a jeho telo to už nezvládlo.

„Čo to robíš, nevidíš, že je mŕtvy?“ upokojuje ho Laura, keď vidí, ako sa Karol chlapca snaží bezúspešne priviesť k životu.

„Drž hubu!“ zvrieskne a ona sa ihneď stiahne. „Ja to vidím, vidím to! Posral som to, do čerta!“

Spotený vstane a podíde k dievčatám. S rozmazanými ústami od rúžu, v ružovom korzete a s hrozivým pohľadom vyzerá celkom ako blázon.

„Teraz ma dobre počúvajte,“ povie vážne, „nikomu o tom ani slovo! Je vám to jasné?“

„Čo chceš s ním urobiť?“ odváži sa opýtať Laura. Nina len mlčí, opretá o zárubňu dverí, a sleduje celé to divadlo.

„Jeho telo upracem a nikto sa o tom, čo sa tu stalo, nič nedozvie. Žiadna polícia, žiadni doktori a varujem vás! Ak o tom niekomu ceknete, vytrasiem z vás dušu!“ chrlí zo seba ako zmyslov zbavený. Je rozrušený, pretože to, čo sa Viktorovi stalo, ho rozhodne vyviedlo z miery.

„Miláčik, upokoj sa. Budeme mlčať ako hrob, však, Nina?“ Laura pozrie na sestru, ktorá len prikývne. Karol nestráca čas. Ponáhľa sa von. Otvorí dvere a kývne rukou na vysokého černoča, ktorý sedí kúsok od domu.

„Poď sem, Max!“

Černoch k nemu podíde a s prekvapením si ho premeriava, ba dokonca sa uškŕňa.

„Čo zízaš? Ešte nikdy si nevidel podväzkový pás?!“

„Nie... nie, pane, len som prekvapený, že ste takto oblečený...“ habká. „Čím vám môžem poslúžiť?“

„Poď dnu, mám pre teba prácu,“ povie Karol a černoch ho nasleduje. Keď vojde do izby, kde leží mŕtvy chlapec, zarazí sa, ale len na chvíľu.

„Už rozumiem, pane, mám jeho telo odpratať.“

Karol ho s úsmevom potľapká po pleci.

„Výborne. Tak sa mi to páči, žiadne otázky a rýchle, inteligentné myslenie,“ pochváli ho a černoch sa zaškerí. Jeho biele zuby ostro kontrastujú s tmavohnedou pokožkou.

„Dobre viete, že takéto veci sú pre mňa hračka,“ prehodí, pričom uprie chlipný pohľad na Ninu. Chcel by ju, vidí mu to na očiach. S odporom odvráti od neho pohľad. Hneď jej napadne,

že tento muž mal v minulosti do činenia aj s vraždami, pretože vezme chlapca a prehodí si ho cez plece ako nejakú handrovú bábkú. Tvári sa pritom, akoby išlo o kus dreva, nie o ľudskú bytosť.

„Máš to u mňa, Max, odmením sa ti,“ sľúbi mu Karol. Zdá sa, že sa mu uľavilo. Max urobí za neho niečo, do čoho sa jemu rozhodne nechce.

„Pôjdete so mnou pane?“

„Nie je to potrebné, dôverujem ti. Urob to tak, aby ťa nikto nevidel. Hoď ho do kufra, ale predtým ho zabaľ do vreca, ktoré nájdeš dolu v pivnici. Zakop ho niekde hlboko v lese,“ vysvetlí mu Karol a zotrie si rúž z pier. Po tom, čo sa tu práve stalo, nemá náladu na radovánky s Laurou. Celkom ho vzrušuje byť ženou v silonkách, ale dnes to už hodí za hlavu. Max odíde do pivnice a po chvíli sa vráti s veľkým igelitovým vrecom. Navlečie ho na mŕtvolu a pevne zviaže. Na všetko sa v úzadí dívajú Nina s Laurou a vymieňajú si vystrašené pohľady. Dokonca ani Laure nie je všetko jedno. V tomto dome niekto zomrie a Karol ho jednoducho odstráni tak, že ho dá zakopať niekam do lesa? Nina horúčkovo premýšľa. Je v pasci, z ktorej niet úniku. V pekle, ktoré je každým dňom horšie. Čo sú toto za ľudia? Nemajú v sebe ani štipku súcitu, úcty voči mŕtvemu. Veď chlapec má určite rodinu a priateľov, ktorí ho budú hľadať. Karola to však nezaujíma, lebo on myslí predovšetkým na seba, aby sa nenamočil do sračiek, z ktorých by sa len tak ľahko nedostal. Nina vie, že polícia by ho ihneď zatkla za pašeráctvo drog a násilne držanie žien v červenom dome. Niektoré dievčatá sú tu síce dobrovoľne, ale mnohé z nich boli unesené alebo oklamané, donútené podriaadiť sa Karolovým rozkazom. Presne ako ona. Sú vydierané, nesmú prehovoriť, inak by vystrieľali ich rodinu. Nina verí, že Karol je to-

ho schopný. Schopný zabiť. Je zvrátený, hrubý a... blázon. Stráca nádej, že sa niekedy odtiaľ dostane. Spoza dverí sleduje, ako Max nakladá čierne vrece do auta. Karol stojí pri ňom a niečo mu vysvetľuje. Po chvíli Max nastúpi a odfrčí. Karol sa vracia, a keď zbadá Ninu stáť vo dverách, prebodne ju očami.

„Čo tu stojíš? Dovolil som ti vychádzať von? Už aj sa prac!“ rozoženie sa rukou, ale ona sa mu uhne, zvrtnie sa a uteká preč. Všimne si Lauru, ktorá ľahostajne sedí na pohovke a zapaluje si cigaretu. Beží po schodoch a len čo zatvorí za sebou dvere v spálni, ihneď ich zamkne. Za túto luxusnú izbu by mala byť vďačná, no ona to tu nenávidí. Nenávidí tento život a seba za to, aká bola hlúpa a naivná, keď dôverovala svojej sestre. Je psychicky na dne, nevládze ďalej existovať, nieto ešte normálne fungovať. Padne na posteľ a srdcervúco sa rozplače.

* * *

Na druhý deň ráno Karol nariadi dievčatám, aby sa pekne obliekli, pretože pôjdu do mesta. Nina je prekvapená, lebo odkedy tu je, ešte z tohto domu nevystrčila ani päty, pokiaľ neráta záhradu pred domom. Vonku je pekelné horúco, tak si oblečie ružové jednoduché šaty po kolená a vlasy si zopne do drdola. Svoj pôvab však nezakryje, ani keby si na seba obliekla vrece. Nechce pútať pozornosť ani priťahovať mužské pohľady, preto stavi na striedmosť. Keď ju Laura uvidí, prevráti očami.

„To čo máš za šaty? Vyzeráš v nich ako naša stará mama,“ ironicky sa zasmieje. Ona má na sebe krátku ligotavú minisukňu a vystužený korzet. Prsia sa jej týčia v hlbokom výstrihu a nohy jej zdobia vysoké lodičky zlatej farby. Výrazný make-up pôsobí lacno a vulgárne. Nine zovrie srdce, keď Laura spomenie ich

starú mamu. Úbohá stará mama! Ona bola tá posledná, koho mala. A keď prišla aj o ňu, dostala sa sem. Mysľou jej prebehne spomienka, ako našla starú mamu ležať mŕtvu v záhradke ich rodného domu. Zomrela na infarkt. Bola pre ňu všetkým, potom, čo rodičia zomreli pri ťažkej autonehode, keď boli Nina s Laurou ešte deti. Stará mama ich vychovávala dlhé roky sama, no Laura v puberte utiekla z domu, pretože nemala záujem ostávať s nimi. Vždy bola rebel, robila napriek a starú mamu nemala rada, pretože podľa nej mala staromódne názory. Na rozdiel od Niny, ktorá ju zbožňovala. Keď Laura utiekla a stala sa prostitútkou, viac o nej nikto nepočul. Nina netušila, kde jej sestra pracuje, nevidela ju celé roky. Jedného dňa sa však stretli v nákupnom centre. Laura bola vtedy s Karolom, ktorý bol k Nine veľmi milý. A ona vôbec netušila, že je to pasák. Toto náhodne stretnutie spôsobilo, že sa Karolovi veľmi zapáčila, a preto, keď zomrela ich stará mama, Karol donútil Lauru, aby presvedčila svoju sestru, že má pre ňu prácu chyžnej v jeho dome. Obe sestry sa stretli na pohrebe a Laura sa tvárila, že chce Nine pomôcť. A ona vedela, že sa musí nejako začať živiť, pretože dom po smrti starej mamy ostal prázdny a bolo treba platiť šeky. Nemala nikoho, iba Lauru, ktorá jej podala pomocnú ruku. Keď však sem prišla, čakalo ju tu nemilé prekvapenie. Okrem upratovania mala poskytovať aj sexuálne služby mužovi, ktorý sa jej vtedy v obchode, keď sa prvýkrát stretli, zdal veľmi sympatický. Keď odmietla, zbil ju a prinútil k sexu. Vlastná sestra ju predala. Ako to len mohla urobiť? Ako jej mohla iba tak zničiť život? A to všetko kvôli prekliatym prachom, bez ktorých nedokáže žiť. Z myšlienok ju vyruší zavzvanie dverí.

„Ako dievčatá, ste pripravené?“ Karol má zjavne dobrú náladu a pohľadom si premeria najprv Lauru a potom Ninu.

„Aké ste len rozdielne, akoby ste ani sestry neboli,“ poznamená a pristúpi k Nine. Nadvihne jej bradu a zahľadí sa na ňu. Veľké belasé oči na neho vystrašene pozerajú, no on to vôbec nevníma. Jej pôvab a krehkosť pôsobia na neho ako magnet. Nevýslovne ho táto mladá kráska rajcuje.

„Pozrime sa na kvetinku,“ nahne sa k nej a oblizne jej ušný lalôčik. Nina sa zhnusene od neho odtiahne. Hádám na ňu Karol teraz nedostane chuť?! V duchu si nadáva, prečo si radšej neobliekla rolák a džínsy, no v tejto horúčave by to nebol najlepší nápad. Toto sú tie najkonzervatívnejšie šaty, aké má, a aj sama Laura jej ich skritizovala. No nezdá sa, že by jej oblečenie nejako odpudzovalo Karola.

„Neboj sa ma, zlatko,“ chlipne si ju k sebe pritiahne. Svojimi obrými rukami jej obopne zadok a ona sa ani nepohne. Nemôže sa brániť, bolo by to horšie. Vie, čo bude nasledovať, a nechce, aby ju zbil, preto mlčí a v duchu sa modlí, aby to dlho netrvalo. Karol ju pritlačí k stene a siahne jej rukou pod šaty. Len čo sa dostane k jej k prsiam, začne ich dychtivo stláčať. Ona sa mu s odporom podvoľuje, zo všetkých síl sa usiluje potlačiť slzy a chuť kričať. Dnes nemá v sebe žiadne drogy a znášať Karolove odporné dotyky je preto pre ňu ťažšie. No ak by kričala, zbil by ju a tej bolesti by bolo viac. Očami hľadá Lauru, ale tá kamsi zmizla. Karol jej dychčí do tváre, zjavne je veľmi vzrušený. Dlaňami jej blúdi po bruchu a prechádza nižšie. Nina naprázdno prehltnie a ani sa nepohne, keď zacíti jeho ruku na svojom stehne. Stojí ako stuhnutý stĺp, s privretými viečkami, srdce jej búši od strachu a vnútro zachvacuje vlna odporu. Vtom zazvoní mobil. Karol zahreší a neochotne vytiahne mobil z vrecka. Nina si vydýchne, keďže hovor prijme, dokonca sa od nej vzdiali. Zdá sa, že je to pre neho dôležité a volá mu niekto významný. Dnes má šťastie, ale len nateraz.

Čoskoro sa Karol vráti a znova ju donúti robiť tie odporné veci, ktoré nechce. Nedokáže udržať slzy, čo jej vytrysknú z očí ako záplava vodopádu. Tupo hľadí do prázdna, dlaňami si objíma ramená a chce zotrieť zo seba špinavé Karolove ruky, ktorými jej nedočkavo prechádzal po tele. Je to slizký, odporný had mysliaci len na seba a svoje uspokojenie. Nezaujímajú ho jej pocity. Že trpí, že sa jej hnuší, že to nechce robiť. Ach bože, kto jej pomôže? Dokedy to bude musieť ešte znášať? Laura vbehne do izby a zasa vidí sestru plakať. Podíde k nej a zatrasie ňou.

„Okamžite prestaň revať,“ zašepká nervózne. „Je to pre tvoje dobro. Ak ťa Karol uvidí revať, zmláti ťa. O chvíľu odchádzame, tak sa upokoj. Ideme na dôležité stretnutie,“ dohovára jej. Nina zmätene na ňu hľadí.

„Aké dôležité stretnutie?“

„Karol nás zoznámi s veľmi bohatým človekom. Je to Arab, vraj nejaký solventný obchodník, a Karol mu chce ponúknuť dievča. Ak by si vybral mňa, dostanem trojnásobok!“ zvestuje Laura natešene a Nina vyschne v hrdle.

* * *

Nina toto mesto nepozná. Prvýkrát prechádza ulicami a pekným námestím, pozdĺž ktorého sa tiahnu rozkvitnuté aleje stromov. Predtým žila na vidieku a na ruch veľkomesta nie je zvyknutá. Dnes je sobota a mesto je plné ľudí, mladých aj starších rodín s deťmi. Pichne ju na tom najcitlivejšom mieste. Tam, kde je jej srdce, zacíti trpkosť, hnev a zároveň ľútosť nad tým, že aj ona mala takýto obyčajný život, no prišla oň. Chodievala so starou do prírody, stretávala sa s priateľkami, autobusom jazdila do školy. Chce tento život späť! Tak veľmi po tom túži – odtrhnúť

sa od tejto zberby. Zrazu jej napadne, čo by sa stalo, keby začala kričať o pomoc. No vzápätí tento nápad zavrhne. Karol aj jeho gorily majú za pásom pištole a ona si je istá, že by jej bez milosti vpálili guľku do čela. Už vie, že s týmito ľuďmi sa nemôže zahrať. Cíti sa bezmocná ako nikdy predtým. Kráča spolu s Laurou a Karolom, no v päťach má gorily, ktoré z nej nespustia oči. Maxa už pozná, toho druhého nie. Slnko nemilosrdne páli, aj keď je už dávno po poludní, a Laura sa začne sťažovať na horúčavu. No Karol ju schladí hrubou poznámkou a počastuje tými najodpornejšími slovami, aké kedy Nina počula. Urážky sú u neho na dennom programe, tak Laure neostáva nič iné, len zaťat zuby a čušať. Nina zrazu zočí pár metrov od nich muža, ktorý intenzívne máva na Karola.

* * *

„Zdravím ťa, priateľ môj,“ zastaví sa Karol a podá mu ruku. Laura zbystrí pozornosť, stiahne brucho a vypne prsia. Toto nie je len tak hocijaký muž. Je to jeden z najbohatších ľudí Saudskej Arábie, ktorý uzatvára obchody po celom svete. Zdá sa, že s Karolom sú si blízki. Muž má okolo tridsiatky, čierne vlasy a hustú bradu. Nina vie, že Arabi si vo svojich svetoch ruky s cudzími ženami nepodávajú, ale tento porušuje všetky pravidlá a nielenže im podá ruku, ale ich aj pobožká na líce. Predstaví sa ako Mustafa. Keď zovrie jej dlaň, v očiach sa mu čosi zablyskne. Nedá sa nevšimnúť si, že ju spaľuje pohľadom. Aj keď sa rozpráva s Karolom, očami zablúdi k nej častejšie, než je normálne, a ona je z toho nervózna. Prečo sa nepozera na Lauru? Má predsa jej hlboký výstrih priamo pred očami a doslova sa mu ponúka. Po chvíľkovom rozhovore na ulici Mustafa navrhne Karolovi blíz-

ku reštauráciu, kde by sa mohli v pokoji porozprávať. Keď sú na mieste, Max a ten druhý ostávajú na Karolov príkaz stať vonku. Nina je nervózna. Tento muž si má vybrať jednu z nich. Čo ak si vyberie ju? Keď si sadnú k stolu, Mustafa ju prepaľuje pohľadom. Nina cíti, ako ju vyzlieka očami a myslí na to, že sa pomaly zmocňuje jej tela. A ona len leží a plače. Pri tejto predstave dostane žalúdočné krče. Keď čašník prinesie na stôl na prvý pohľad vábivé jedlo, pri druhej lyžici vstane a utečie na ženskú toaletu. Vyvráti tú malú dávku jedla, čo do seba dostala, a zhlboka dýcha. Ten muž ju chce, preboha! Horúčkovito premýšľa. Čo má urobiť, aby si vybral Lauru? Tá predsa netúži po ničom inom, len mu vliezť do postele a schmatnúť čo najväčší balík peňazí. Nina však o to nestojí. Snaží sa upokojiť. Musí myslieť pozitívne, veď možnože všetko dobre dopadne a Mustafa sa rozhodne pre Lauru. Snáď si to len namýšľa a vôbec sa na ňu nedíval tak... tak prenikavo. Keď sa ako-tak upokojí, vráti sa späť k stolu. Všetci traja upierajú na ňu zrak a tvária sa vážne. Holá lebka Karol, urastený, čiernovlasý Mustafa a jej sestra Laura, ktorá si ju opovržlivo premeriava.

„Prepáčte, že som len tak odišla od stola, ale prišlo mi nevoľno,“ ospravedlní sa a sadne si k stolu. „To sa stáva,“ usmeje sa Mustafa a venuje jej jeden zo svojich prenikavých pohľadov. Ruky ma obsypané zlatými prsteňmi a na krku mu visí zlatá retiazka, exkluzívny kúsok, nad ktorým Laura jasá a obdivuje ho. Zdá sa, že viac ju zaujímajú jeho hriechne drahé prstene, než on samotný. Sedí vedľa neho, flirtuje s ním a občas sa dotkne jeho kolena. Mustafa jej síce odpovie na každú otázku, no oči má len pre Ninu. Tá pôvabná plavovláska ho očividne očarila viac ako jej vtieravá sestra Laura. Nina sa nervózne mrví na stoličke a hrabe sa v jedle tváriac sa, že jej chutí. Snaží sa vyhýbať akejkolvek komunikácii s týmto mužom.

„Nebud' taká vážna, trocha sa uvoľni,“ zamrmle Karol a pohladí ju po stehne. Je už podgurážený a v dobrej nálade. Nina na jeho dotyk nereaguje a taktne mlčí. Zdá sa, že sa Mustafa dostáva do vášnivej debaty s Laurou, ktorá mu drzo sadne na kolena a zahŕňa ho komplimentmi. Reči o tom, aký je fešák a ako ju veľmi priťahuje, vyvedú z miery aj Karola, ktorý chce niečo povedať, no v poslednej chvíli sa zdrží, lebo si uvedomí, že za Lauru dostane kopec prachov. Patrí síce jemu, ale raz za čas jej môže dovoliť vrznúť si aj s iným, hlavne keď ide o takého boháča, ako je Mustafa. Nina mlčky počúva trápnu debatu. Laura už dlho nezahála, lepí sa na Araba, ako môže, lebo pokiaľ ide o peniaze, vie byť dobrá herečka. Niečo mu pošepká a oblizne si pery. Mustafa sa usmeje, zatiaľ čo ona na neho koketne špúli ústa. Zdá sa, že zabodovala, a Nina si môže pomaly vydýchnuť, pretože Arab sa už dobrých pár minút na ňu ani nepozrel. Karol objednáva druhú fľašu whisky.

„Ideme do hotela,“ oznámi nečakane Mustafa, ktorý toho vypil tiež dosť a postaví sa. Laure zaiskria oči. Na toto čakala celý večer. „Tu máš zálohu,“ podá Karolovi dvesto eur. „Zvyšok doplatím Laure, teda... ak si to zaslúži,“ zdôrazní pobavene.

„O tom nepochybuješ, zlatko,“ ubezpečí ho Laura. Ešte ju ani nemá v posteli, a už ju kritizuje. Chrapúň. Typický moslim, ktorý má doma tri manželky a isto im tvrdí, že im je verný, no keď príde na Slovensko, tvári sa, akoby ich nemal. Niet sa čomu čudovať, veď takéto ženy, ako je ona, tam isto nenájde! Nina si vydýchne, keď sa jej tí dvaja stratia z očí. Je zachránená. Ešteže sa Laura tak veľmi usilovala a namyslený zbohatlík jej napokon podľahol.

„A čo teraz?“ uprene sa zahľadí na Karola, no ten ju zrazu nevníma. Whisky ho dorazila a zaspáva na stole. Čože? Karol spí a ona je tu s ním sama. Sama! Rozbúši sa jej srdce na poplach,

keď si to uvedomí. Toto je príležitosť, ktorá sa jej nemôže len tak hocikedy naskytnúť. Môže ujsť. Ale ako to urobiť? Vonku stoja gorily a strážia to tam. Karol nie je hlúpy a vždy si ich berie so sebou. Navyše nemá žiadne peniaze, bez nich je úplne stratená. Zrazu jej niečo napadne. Rozhliadne sa okolo seba, a keď zistí, že vzduch je čistý, opatrne siahne Karolovi do vrecka, z ktorého vytiahne peňaženku. Preskúma ju a nájde dvesto eur. To nie je zlé, na začiatok, uvažuje. No je to málo, ak sa ma skrývať po hoteloch, lebo domov sa vrátiť nemôže. A potrebuje aj z niečoho žiť. Povzdychne si. Tak rada by sa vrátila domov. Domček, v ktorom žila, stojí opustený uprostred krásnej záhrady. Vrátili by sa tam po ňu a ťahajúc ju za vlasy by ju dovliekli späť. Ako nejakú handru. Bez zľutovania. V horšom prípade by ju zabili. No ak sa ukryje niekde inde, má šancu na normálny život. Aj keď vie, že riskuje, neváha už ani minútu. Vyberie všetky peniaze, strčí si ich do kabelky a peňaženku vráti naspäť do Karolovho vrecka. Len čo vstane od stola, ponáhľa sa preskúmať situáciu vonku. No sklamanie na ňu čaká hneď pred dvermi. Do čerta! Max na ňu cerí zuby a zvedavo nakukuje poza jej chrbát. „Chcem sa prejsť,“ oznámi mu Nina. Nablízku stojí jeho kolega, beloch, môže mať päťdesiat rokov. „A kde je Karol?“ zamračí sa Max.

„To je na dlho. Ešte tu chvíľu pobudneme, lebo čakáme na Lauru, ale ja sa necítim dobre. Rada by som sa prešla.“

„Dobre, môžeš.“

Nina prekvapene nadvihne obočie. No len čo jej Max ponúkne svoje rameno, aby ju sprevádzal na prechádzke, sklamanie si povzdychne.

„Chcem ísť sama.“

Max sa rozosmeje a tým privolá ďalšiu gorilu.

„Čo sa tak rehoceš?“ spýta sa nízky muž s plešinkou na hlave. Veľké brucho nesie pred sebou a na Ninu pôsobí ako sud piva.

„Slečinka chce ísť sama na prechádzku, no čo povieš, pustíme ju?“ Max sa neprestáva smiať a druhý muž sa k nemu pridáva.

„A čo keby sme spolu skočili za kríčky?“ utahujú si z nej. Obaja sa bláznivo smejú, čím jej dajú najavo, že nikam sama nepôjde. Dalo sa to čakať. No zdá sa, že sa správajú, akoby zabudli, že stojí blízko nich. Nevšímajú si ju a robia si naďalej žarty. Nina uprie pohľad na prázdnu cestu. Noc je už tmavá a ona sa nazdáva, že by jej to mohlo vyjsť. S hrčou v hrdle váhavo spraví tri kroky. Obzrie sa za seba a vidí, že muži si ju stále nevšímajú. Teraz má šancu! Bez ďalších okolkov začne bežať. Po tmavej ceste osvetlenej len pouličnou lampou dupkajú jej krehké nôžky. Už sa jej zdá, že to zvládne, keď vtom začuje krik.

„Hej, vráť sa!“

Od úľaku začne bežať ešte rýchlejšie. „Stoj!“ počuje Maxov hlas priamo za chrbtom, no nevzdáva to a uteká ďalej. Max je však rýchlejší a dobieha ju. Už nestačí s dychom, k tomu sa potkne a v tej istej chvíli pocíti tlak na svojom lakti. Černoch ju zúrivo obráti k sebe a vrazí jej takú silnú facku, až spadne na zem. Nina skríkne od bolesti. Ostré kamene, na ktoré dopadne, jej zodrú kolená do krvi.

„Ty si chcela ujsť?!“ vrieska Max a prinúti ju postaviť sa.

„Prosím, nechaj ma odísť, vieš dobre, že ma tu držia násilu.“

Je zúfalá. Nikto jej nerozumie, nikto nevie pochopiť, ako sa trápi. Naivne dúfa, že Max sa nad ňou zľutuje a nechá ju odísť. Vo svetle pouličných lúčok vidí jeho bielka, ktoré mu svietia na tvári ako dve neónové svetlá.

„Ty si sa úplne zbláznila. Vieš, s kým sa zahrávaš? Hovorí sa tomu smrť!“ Max je veľmi nahnevaný, schmatne ju za lakeť a ťa-

há späť k reštaurácii. Cestou stretnú mladý párik, ale zdá sa, že ich roztržke nevenuje žiadnu pozornosť. Možno si myslia, že je to len hádka, aká zvykne byť medzi partnermi, a vôbec netušia, kto je Nina. Že práve chcela ujsť a že je dievča pre všetko, aj keď ním nechce byť. Nemá odvahu kričať o pomoc po tom, čo jej Max práve povedal.

„Ak nechceš zomrieť, tak to už viac neurob. Vari nevieš, čoho všetkého je Karol schopný? Nielen teba, ale aj mňa by odbachol!“ zavrčí a ona sa pri jeho slovách roztrasie. Upríe pohľad na šíre nebo, na ktorom v plnej kráse žiaria hviezdy. Želá si byť jednou z nich. Noc je teplá a jasná a okrem mladého páriku, ktorý okolo nich pred chvíľou prešiel, niet naokolo živej duše. Pred reštauráciou stojí Maxov kolega, muž s plešinkou, a vyškiera sa na ňu. Je odporne nechutný, taký ten slizký, upotený pániko s pupkom.

„Dievčinka má krátke nôžky, ďaleko nám nezašla,“ smeje sa. Max ju drží pevne, aby sa mu náhodou nevyšmykla a zasa neušla. No ona to už nemá v úmysle. V očiach má slzy a v duši prázdnotu. Max jej vzal jedinú nádej a príležitosť.

„Vilo, budeš držať hubu, je ti to jasné? Karolovi o tom, že mladá chcela ujsť, ani slovo!“

„Tebe čo je? Kvetinka ti počarovala, že to chceš len tak nechať?“ nechápavo krúti hlavou Vilo.

„Ak niečo cekneš, budeš očarený ty, keď ti Karol vpáli guľku do hlavy! Ti to nedochádza? Nedali sme na ňu pozor a ona nám skoro ušla!“ Vilo zamračene prikývne. Max sa otočí k Nine a upríe na ňu vážny pohľad.

„Už chápeš, prečo ťa nemôžem len tak nechať odísť? Zabil by ma a teba tiež. Pred Karolom ešte nikdy nikto neušiel.“

Nine sa na chvíľu zdá, že v černochoových očiach postrehne lú-

toš. Aj on je len obeťou, obyčajnou gorilou, poskokom a sluhom. Je v pasci rovnako ako ona.

„Si vo svete, z ktorého nemôžeš len tak uniknúť. Hovorí ti niečo slovo mafia? Zahrávaš sa s príliš veľkým ohňom,“ povie drsne a rukou si siahne pod bundu. Sebavedome vytiahne pištoľ a priloží jej ju k spánku. Preboha! Nina zalapá po dychu. Naprázdno prehltnie a nohy sa jej podlomia. Hlaveň pištole, ktorú cíti, ju úplne vyvedie z miery. Ide ju vari zabiť? Azda ten moment, keď mal Max v očiach ľútosť, bol len výplod jej fantázie? Zhrozene na neho hľadí a nie je schopná zo seba vydať ani hláska. Je na smrť vydesená. Max zrazu zloží zbraň a zašepká: „Toto bola len príučka, aby si vedela, čo ťa čaká, ak to urobíš znova.“

Nina si vydýchne. Ešte stále žije, ona žije!

„Na smrť si ma vydesil,“ zašepká zúfalo. Max sa ironicky uškrnie a otočí ju smerom k dverám reštaurácie.

„Teraz pôjdeš dnu a budeš sa tváriť, že sa nič nestalo. Rozumela si?“

Iba prikývne a vráti sa dnu. Kráča pomaly a pokúša sa potlačiť slzy. Zbabrala to! Ako mohla byť taká naivná a myslieť si, že sa jej podarí ujsť? Nevyšlo to a Max si dá teraz na ňu väčší pozor. Ešte stále sa trasie. Upríe pohľad na spiaceho Karola, ktorého sa snaží čašník zobudiť. Reštaurácia je už prázdna, sú tam len oni dvaja. Jemne vytiahne Karolovi peňaženku z vrecka a peniaze, ktoré z nej vybrala, vráti späť. Karol sa napokon preberie, ale keďže je stále opitý, vstáva veľmi ťažko. Nina sa rozhodne ísť po Maxa, ktorý opitého Karola vyvedie vonku. Vilo naštartuje auto a Max strčí Karola na zadné sedadlo. Potom sa k nej otočí.

„Nasadni,“ rozkáže.

„A čo Laura? Ešte je v hoteli,“ Nina sa zahľadí na neďaleký hotel, v ktorom si jej sestra s Mustafom určite ešte užíva.

„O ňu sa nestaraj a nasadni,“ Max ju posúri do auta, tak jej neostáva nič iné, len klesnúť vedľa Karola, ktorý si niečo nezrozumiteľne mrmle popod nos. Keď zbadá Ninu, zavesí sa na ňu a zaborí si svoj odporný ksicht do jej vlasov. Chlipne si ju k sebe priťahuje a ona cíti, ako z neho razí alkohol a páchne potom. Zhnusene sa odtiahne, pretože akokoľvek chce, nemôže sa prinútiť znášať jeho dotyky. A teraz, keď je opitý, sa jej protiví ešte viac.

„Pobozkaj ma!“ prikáže, no Nina sa ani nepohne. Chce mať od neho pokoj a želá si, aby na ňu nesiahal, no on ju prudko chytí pod krk a zlovestne na ňu hľadí. Keď násilím strčí jazyk do jej úst, bez váhania ho uhryzne. Karol zvrieskne a dá jej za ucho. Nina stuhne. Telom jej prechádza vlna strachu, pretože tento netvor má v sebe priveľa alkoholu a to ho robí agresívnym. Prudko ju potiahne za vlasy a prinúti ju, aby sa na neho pozrela. S hrôzou hľadí do úzkych štrbiniek a uvedomí si, že také malé oči ešte nikdy nevidela. Ani taký nenávistný pohľad. Ako môže byť niekto tak strašne zlý?

„Tak ty sa opovažuješ neposlúchnuť ma? Ty štetka, štetka, štetka!“ vybuchne ako sopka a pästou ju udrie do tváre. Tvrdo a kruto, akoby bola nejaký boxovací panák a nie jemné žieňa, ktoré sa nevie brániť. Nina pocíti prenikavú bolesť a zakvíli. Max s Vilom sedia mlčky vpredu a nevenujú pozornosť tomu, čo sa deje. Karol zasiahne druhýkrát, no tentoraz ešte silnejšie. Nina zvrieskne, zmieta sa v bolestivom krči, keď na ňu dopadne ďalší úder. Kričí, prosí ho, plače. Ale Karol nevie prestať.

* * *

Len ťažko otvorí oči a bolestivo vzlykne. Každý milimeter tela

má nasiaknutý bolesťou a vo vnútri ju sužuje duševné trápenie. Leží a nehybne zíza do stropu. Lúče slnka, ktoré prenikajú do izby, vytvárajú na stenách zvláštne obrazy. Rovnako ako tiene stromov, ktoré jej pripomínajú nejakú zver. Tieň sa pohne pri silnom náraze vetra a konáre stromov sa rozhybu. Nina sa zdá, že vytvorili nový obraz, ktorý jej pripomína Karolovu tvár. Ona ju tam vidí. Je všade, kde sa len pozrie. Zaplaví ju hrôza. Najradšej by zomrela. Prestať existovať nemusí byť zlé, veď už teraz sa cíti, ako keby ani nežila. Aspoň by sa skončilo toto nekonečné trápenie, ktoré ju ničí. Chce sa posadiť, ale pri najmenšom pokuse to vzdá. Ešte stále cíti chuť krvi v ústach po včerajšej noci. Pred očami má Karolovu hrozivú tvár a nenávisť, ktorú v ňom vyburcovala. A to všetko preto, že sa mu opovážila vzoprieť. Nechcela mu vyhovieť a takto sa to skončilo. Nina vie, že Karol nemá právo takto s ňou zaobchádzať, ale nemôže proti tomu urobiť nič. Je len jeho hračkou a on je jej pánom. Môže si s ňou robiť, čo sa mu zachce, a jej neostáva nič iné, len to znášať. Znova sa pokúsi posadiť a tentoraz sa jej to podarí. Bolí ju celé telo od úderov a kopancov, ktoré si vraj zaslúžila. Ešteže nemá nič zlomené. Pomaly vstane a prejde do kúpeľne. Pri pohľade do zrkadla zdesene vykrikuje. Tvár ma opuchnutú, modrofialovú, oko podliate krvou, takmer vôbec naň nevidí. Aspoňže jej zuby nevyrazil. S povzdychom sa vráti späť do spálne a v očiach ju pália slzy. Podíde k oknu, otvorí ho a zhlboka sa nadýchne. Pohľad jej spočinie na červenom dome, ktorý vytrča spoza stromov a svojou sýtou farbou priťahuje pohľady. Do mesta odtiaľto je to len kúsok a všade navôkol sú stromy. Nechce sa jej veriť, že v takomto krásnom prostredí prírody a kvetov rôznych farieb existuje toto peklo. Ktovie, koľko dievčat tam musí poskytovať sexuálne služby, ale tvária sa, že sú tam dobrovoľne. Lebo musia. Lebo by ich